

45 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ • 60 ΧΩΡΕΣ • 40 ΓΛΩΣΣΕΣ

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Ανδρόκλυτη Σε Πάρτι

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Απρόσκλητη σε πάρτι**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Party Crasher

Από τις Εκδόσεις Bantam Press, an imprint of Transworld Publishers, Λονδίνο 2021

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Kinsella

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Eileen Carey

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Madhen Media Ltd, 2021

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: William Ireland/Bridgeman Art Library

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2024

ISBN 978-618-01-5658-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Αιδράκητη
Σε Πάρτι

Μετάφραση: Χρύσα Μπανιά

ΕΝΑ

Ξέρω ότι μπορώ να τα καταφέρω, το ξέρω. Ότι κι αν λέει οποιοσδήποτε. Είναι απλώς θέμα επιμονής.

«Σου είπα, Έφι, το αγγελάκι δε θα μείνει στη θέση του», λέει η μεγάλη αδελφή μου, η Μπιν, που πλησιάζει για να με παρατηρήσει κρατώντας ένα ποτήρι ζεστό κρασί. «Με τίποτα».

«Θα μείνει». Συνεχίζω σταθερά να τυλίγω σπάγκο γύρω από το αγαπημένο ασημένιο στολίδι, αγνοώντας τις πευκοβελόνες που τσιμπούν το χέρι μου.

«Δε θα μείνει. Παράτα τα επιτέλους! Είναι πολύ βαρύ!»

«Δεν τα παρατάω!» αποκρίνομαι. «Το ασημένιο αγγελάκι το βάζουμε πάντα στην κορυφή του χριστουγεννιάτικου δέντρου».

«Ναι, αλλά ετούτο το δέντρο είναι μισό σε μέγεθος σε σχέση με εκείνα που παίρνουμε συνήθως», υποδεικνύει η Μπιν. «Δεν το πρόσεξες; Τσιμπάει πάρα πολύ».

Παρατηρώ για μια στιγμή το δέντρο, που στέκει στη συνηθισμένη του εσοχή στο χολ. Φυσικά και πρόσεξα ότι είναι μικρό. Συνήθως παίρνουμε ένα πελώριο, εντυπωσιακό, φουντωτό δέντρο, μα ετούτο εδώ είναι αρκετά μικροκαμωμένο. Αυτή τη στιγμή, όμως, δε με απασχολεί αυτό.

«Θα πετύχει». Δένω τον τελευταίο κόμπο με μια θεατρική κίνηση κι έπειτα τραβώ τα χέρια – κι αμέσως καταρρέει όλο το

κλαδί, το αγγελάκι αναποδογυρίζει και ο μανδύας πέφτει πάνω από το κεφάλι του, αφήνοντας εκτεθειμένο το βρακάκι. Έλεος.

«Ωραία, αυτό δείχνει πολύ εορταστικό», λέει η Μπιν, που ρουθουνίζει γελώντας. «Μήπως να γράψουμε “Καλά Χριστούγεννα” πάνω στο βρακάκι;»

«Καλά». Λύνω το αγγελάκι και κάνω ένα βήμα πίσω. «Θα ενισχύσω το κλαδί με ένα ξυλάκι ή κάτι τέτοιο».

«Βάλε κάτι άλλο στην κορυφή του δέντρου!» Η Μπιν φαίνεται να το διασκεδάζει και ταυτόχρονα να απελπίζεται. «Γιατί είσαι πάντα τόσο ξεροκέφαλη, Έφι;»

«Δεν είμαι ξεροκέφαλη, είμαι επίμονη».

«Έτσι μπράβο, Έφι!» πετάει ο μπαμπάς, που περνά με ένα κουβάρι λαμπιόνια στην αγκαλιά. «Δώσε τον αγώνα σου! Μην τα παρατάς ποτέ!»

Τα μάτια του αστράφτουν και τα μάγουλά του είναι ροδαλά. Του χαμογελώ κι εγώ τρυφερά. Ο μπαμπάς το καταλαβαίνει. Είναι από τους πιο πείσμονες ανθρώπους που ξέρω. Μεγάλωσε σε ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα στο Λέιτον-ον-Σι με τη μαμά του μόνο, και πήγε σε πολύ δύσκολο σχολείο. Όμως επέμεινε, πήγε στο πανεπιστήμιο κι έπειτα μπήκε σε μια εταιρεία επενδύσεων. Τώρα έχει φτάσει ως εδώ: έχει πάρει σύνταξη, ζει άνετα, είναι ευχαριστημένος, όλα καλά. Δεν τα πετυχαίνεις αυτά αν τα παρατήσεις στο πρώτο εμπόδιο.

Εντάξει, καμιά φορά η επιμονή του μετατρέπεται σε παράλογη ξεροκεφαλιά. Όπως τότε που δεν έλεγε να παραιτηθεί από τον φιλανθρωπικό αγώνα δέκα χιλιομέτρων, παρότι κούτσαινε και, όπως αποδείχθηκε, είχε θλάση στη γάμπα. Μα όπως είπε αργότερα, μάζεψε τα λεφτά, έκανε τη δουλειά και δεν έπαθε τίποτα. Όταν ήμαστε μικροί, ο μπαμπάς έλεγε συνέχεια «Δε

θα πάθεις τίποτα!», κάτι που ορισμένες φορές ήταν ενθαρρυντικό, άλλες τονωτικό, ενώ άλλες τελείως ανεπιθύμητο. (Μερικές φορές δε θέλεις να σου πουν ότι δε θα πάθεις τίποτα. Θέλεις να κοιτάξεις το ματωμένο σου γόνατο και να αρχίσεις να κλαις με μαύρο δάκρυ και να έρθει κάποιος και να σου πει καλόκαρδα «Έλα, έλα, είσαι γενναία εσύ».)

Ήταν προφανές ότι ο μπαμπάς είχε αρχίσει να πίνει ζεστό κρασί πριν καν φτάσω σήμερα – από την άλλη, γιατί όχι; Κοινοτεύουν Χριστούγεννα και έχει γενέθλια και είναι η μέρα που στολίζουμε το δέντρο. Ήταν ανέκαθεν η παράδοσή μας να στολίζουμε τη μέρα των γενεθλίων του μπαμπά. Ακόμα και τώρα που έχουμε μεγαλώσει, γυρίζουμε κάθε χρόνο στο Γκρίνουοκ, το πατρικό μας σπίτι στο Σάσεξ.

Όταν ο μπαμπάς χώνεται στην κουζίνα, πλησιάζω την Μπιν και χαμηλώνω τη φωνή. «Γιατί πήρε τόσο μικρό δέντρο φέτος η Μίμι;»

«Δεν ξέρω», λέει η Μπιν μετά από μία παύση. «Μήπως απλώς σκέφτηκε πρακτικά; Θέλω να πω, τώρα πια είμαστε όλοι ενήλικες».

«Μπορεί», λέω, αν και δεν είμαι ευχαριστημένη με αυτή την απάντηση. Η μητριά μας, η Μίμι, είναι άνθρωπος καλλιτεχνικός, δημιουργικός και με πολλά ιδιόρρυθμα καπρίτσια. Ανέκαθεν της άρεσαν οι χριστουγεννιάτικες διακοσμήσεις, και μάλιστα όσο πιο υπερβολικές ήταν, τόσο καλύτερα. Γιατί να αποφασίσει ξαφνικά να σκεφτεί πρακτικά; Αποφασίζω ότι του χρόνου θα πάω κι εγώ μαζί για να αγοράσουμε δέντρο. Θα της θυμίσω διακριτικά ότι στο Γκρίνουοκ παίρνουμε πάντα ένα πελώριο δέντρο και ότι δεν υπάρχει λόγος να σταματήσουμε αυτή την παράδοση, ακόμα κι αν η Μπιν είναι τριάντα τριών, ο Γκας τριάντα ενός κι εγώ είκοσι έξι.

«Επιτέλους!» Η Μπιν διακόπτει τις σκέψεις μου κοιτώντας το κινητό της.

«Τι έγινε;»

«Ο Γκας. Μόλις έστειλε το βίντεο. Αυτό θα πει στο τσακ».

Πριν από έναν μήνα περίπου ο μπαμπάς είπε ότι δε θέλει δώρα φέτος. Λες και θα τον ακούγαμε. Για να είμαστε δίκαιοι, όμως, έχει όντως ένα σωρό πουλόβερ και μανικετόκουμπα και όλα αυτά, γι' αυτό αποφασίσαμε να γίνουμε δημιουργικοί. Η Μπιν και ο Γκας έφτιαξαν ένα μοντάζ, ένα βίντεο στο οποίο έβαζε τις τελευταίες πινελιές ο Γκας, κι εγώ ετοίμασα μια δική μου έκπληξη, την οποία δε βλέπω την ώρα να δείξω στον μπαμπά.

«Φαντάζομαι ότι ο Γκας ήταν πολύ απασχολημένος με τη *Ρομιγί*», λέω και κλείνω το μάτι στην Μπιν, η οποία με κοιτά και χαμογελά πλατιά.

Πρόσφατα ο αδελφός μας, ο Γκας, βρήκε μια εκπληκτική κοπέλα που λέγεται Ρομιγί. Κι ενώ δεν ήταν *έκπληξη* για εμάς, σίγουρα δεν ήταν *έκπληξη*... πώς να το πω. Μιλάμε για τον Γκας. Είναι αφηρημένος. Στον κόσμο του. Ωραίος με δικό του τρόπο, αξιαγάπητος, και πολύ καλός στη δουλειά του, τον προγραμματισμό. Μα όχι ακριβώς αυτό που θα αποκαλούσαμε «αρσενικό άλφα». Εκείνη, από την άλλη, μοιάζει με μια απίθανη μηχανή παραγωγής ενέργειας, με τέλεια μαλλιά και σικάτα, αμάνικα φορέματα. (Την έψαξα στο ίντερνετ.)

«Θέλω να ρίξω μια ματιά στο βίντεο», λέει η Μπιν. «Πάμε επάνω». Όσο προπορεύεται στα σκαλιά, προσθέτει: «Έχεις τυλίξει το δώρο σου για τον μπαμπά;»

«Όχι, όχι ακόμα».

«Έχω φέρει κι άλλο χαρτί περιτυλίγματος, για την περίπτωση που το χρειαστείς, και κορδέλα. Παρεμπιπτόντως, παράγ-

γειλα το καλάθι για τη θεία Τζίνι», προσθέτει. «Θα σου πω τι μου οφείλεις».

«Μπιν, είσαι θησαυρός», λέω τρυφερά. Πράγματι. Σκέφτεται πάντα ένα βήμα πιο μπροστά. Πάντα κάνει πολλά πράγματα.

«Και κάτι άλλο». Η Μπιν χώνει το χέρι στην τσάντα της καθώς φτάνουμε στο πλατύσκαλο. «Είχαν προσφορά, τρία στην τιμή των δύο».

Μου δίνει ένα σπρέι βιταμίνης D κι εγώ δαγκώνω τα χείλη προσπαθώντας να μη γελάσω. Η Μπιν έχει αρχίσει να μετατρέπεται σε τρελαμένο αξιωματικό υγείας και ασφάλειας. Πέρνυσι μου έπαιρνε διαρκώς μουρουνέλαιο σε κάψουλες και πριν από αυτό τσάι μάτσα.

«Μπιν, δε χρειάζεται να μου παίρνεις βιταμίνες! Θέλω να πω... ευχαριστώ», προσθέτω με καθυστέρηση.

Μπαίνουμε στο δωμάτιό της και κοιτώ γύρω μου με τρυφερότητα. Είναι το ίδιο από τότε που το θυμάμαι, με τα ζωγραφισμένα στο χέρι έπιπλα που είχε από πέντε ετών – δύο λευκά ξύλινα κρεβάτια, μια συρταριέρα, ντουλάπα και τουαλέτα, όλα διακοσμημένα με τον Πίτερ Ράμπιτ. Στη διάρκεια της παιδικής μας ηλικίας προσπαθούσε διαρκώς να τα αναβαθμίσει σε κάτι πιο κουλ, αλλά δεν της πήγαινε η καρδιά να τα αποχαιρετήσει, κι έτσι είναι ακόμα εδώ. Τα έχω συνδέσει απόλυτα μαζί της και κάθε φορά που αντικρίζω τον Πίτερ Ράμπιτ είναι αδύνατον να μη σκεφτώ «Μπιν».

«Σκέφτηκες να καλέσεις τον Ντόμινικ σήμερα;» ρωτά η Μπιν όσο ανοίγει το iPad της κι εγώ νιώθω μια θέρμη στο άκουσμα του ονόματός του.

«Όχι, είναι νωρίς για να γνωρίσει την οικογένεια. Δεν έχουμε βγει πολλές φορές».

«Περνάτε καλά όμως;»

«Ναι, περνάμε καλά». Χαμογελώ χαρούμενη.

«Εξαιρετικά. Λοιπόν, να το...» Στηρίζει το iPad στην τουαλέτα και παρακολουθούμε και οι δύο έναν αστραπιαίο τίτλο που λέει: *Ο ένας και μοναδικός... Τόνι Τάλμποτ!* Έπειτα εμφανίζεται μια φωτογραφία του μπαμπά στην τοπική εφημερίδα του Λέιτον-ον-Σι, όταν ήταν έντεκα χρόνων και είχε κερδίσει ένα βραβείο στα μαθηματικά. Ακολουθεί μια φωτογραφία από την αποφοίτηση, και μία από τον γάμο του με τη βιολογική μας μητέρα, την Άλισον.

Κοιτώ το όμορφο πρόσωπό της, τα μεγάλα μάτια, κι έχω την παράξενη αίσθηση αποσύνδεσης που με κυριεύει κάθε φορά που βλέπω φωτογραφίες της. Μακάρι να μπορούσα να νιώσω ένα στενότερο δέσιμο. Ήμουν μόλις οκτώ μηνών όταν πέθανε και τριών ετών όταν ο μπαμπάς παντρεύτηκε τη Μίμι. Τη Μίμι θυμάμαι να μου τραγουδά όταν ήμουν άρρωστη, να φτιάχνει κέικ στην κουζίνα, να είναι εκεί, πάντα. Η Μίμι είναι η μαμά μου. Για την Μπιν και τον Γκας είναι διαφορετικά – έχουν αχνές αναμνήσεις από την Άλισον. Εγώ, αντίθετα, έχω μονάχα την οικογενειακή ομοιότητα – την οποία, για να είμαι δίκαιη, έχω σε πολύ μεγάλο βαθμό. Όλοι της μοιάζουμε, έχουμε φαρδύ πρόσωπο, έντονα ζυγωματικά και μάτια όχι πολύ κοντά το ένα με το άλλο. Εγώ δείχνω μόνιμα ξαφνιασμένη και τα μεγάλα, γαλάζια μάτια της Μπιν μοιάζουν πάντα απορημένα. Στο μεταξύ ο Γκας φαίνεται διαρκώς απών, σαν να μην προσέχει τι γίνεται (επειδή ποτέ δεν το κάνει).

Στην οθόνη αρχίζει μια σειρά από παλιά δικά μας βίντεο και σκύβω να παρακολουθήσω. Βλέπω τον μπαμπά να κρατά την Μπιν μωρό... ένα οικογενειακό πικ νικ... τον μπαμπά να φτιάχνει ένα κάστρο στην άμμο για τον Γκας, που είναι νήπιο... κι έπειτα ένα βίντεο που έχω ξαναδεί: ο μπαμπάς πλησιάζει την

πόρτα του Γκρίνουουκς και την ανοίγει θεατρικά τη μέρα που έγινε δικό μας. Έχει πει πολλές φορές ότι ήταν από τις πιο σημαντικές στιγμές της ζωής του η αγορά ενός τέτοιου σπιτιού. «Ένα παιδί από το Λέιτον-ον-Σι τα κατάφερε», όπως το θέτει.

Γιατί το Γκρίνουουκς δεν είναι ένα οποιοδήποτε σπίτι. Είναι *εκπληκτικό*. Έχει χαρακτήρα. Έχει πυργίσκο! Έχει ένα βιτρό. Οι επισκέπτες συχνά το αποκαλούν «εκκεντρικό» ή «ιδιόρρυθμο», ή απλώς αναφωνούν «Ποπό!».

Και ναι, ωραία, ίσως υπάρχουν και οι ελάχιστοι, κακιασμένοι, παραπλανημένοι άνθρωποι που το αποκαλούν «άσχημο». Αυτοί, όμως, είναι *τυφλοί* και κάνουν *λάθος*. Την πρώτη φορά που άκουσα να περιγράφεται το Γκρίνουουκς ως «τερατούργημα», από μια άγνωστη στο παντοπωλείο του χωριού, έπαθα τεράστιο σοκ. Η εντεκάχρονη καρδιά μου πήρε φωτιά από την αγανάκτηση. Πρώτη φορά απαντούσα έναν σνομπ της αρχιτεκτονικής δεν ήξερα καν ότι υπήρχαν. Κι εγώ αγαπούσα παθιασμένα τα πάντα γύρω από το σπίτι μου· όλα αυτά που λοιδορούσε ένας άγνωστος, κακιασμένος ενήλικας. Από την «άσχημη πλινθοδομή», όπως την αποκάλεσε –δεν είναι άσχημη– ως το λοφάκι. Το λοφάκι είναι ένα χορταριασμένο, απόκρημνο ύψωμα που έχουμε στον κήπο, στη μία πλευρά του σπιτιού. Η γυναίκα το κορόιδεψε και αυτό, κι εγώ ήθελα να της φωνάξω «Ναι, αλλά είναι ότι πρέπει για φωτιά, ξέρεις!».

Αντίθετα, βγήκα με μεγάλες δρασκελιές από το παντοπωλείο, ρίχνοντας μια πικραμένη ματιά στην κυρία Μακάνταμ, την ιδιοκτήτρια. Προς τιμήν της, φάνηκε να σοκάρεται λίγο και μου φώναξε: «Έφι, καρδούλα μου, ήθελες να αγοράσεις κάτι;» Εγώ, όμως, δε γύρισα να την κοιτάξω, κι ακόμα δεν ξέρω ποια ήταν η άγνωστη που χλεύασε το σπίτι μου.

Από τότε παρακολουθώ από πολύ κοντά τις αντιδράσεις των

ξένων στο Γκρίνοουκς. Τους έχω δει να κάνουν ένα βήμα πίσω και να ξεροκαταπίνουν όσο το κοιτούν, πασχίζοντας να βρουν κάτι θετικό για να πουν. Δε λέω ότι δοκιμάζεται ο χαρακτήρας τους – αλλά δοκιμάζεται ο χαρακτήρας τους. Όποιος δε βρει να κάνει ούτε ένα ωραίο σχόλιο για το Γκρίνοουκς είναι κακιασμένος και σνομπ και για μένα είναι νεκρός.

«Κοίτα, Έφι, εδώ είσαι εσύ!» αναφωνεί η Μπιν τη στιγμή που στην οθόνη εμφανίζεται άλλο ένα βίντεο. Κοιτώ το νήπιο που υπήρξα να τριγυρνά στο γκαζόν τρεκλίζοντας και κρατώντας το χέρι της οκτάχρονης Μπιν. «Δεν πειράζει, Έφι», λέει εκείνη χαρωπά την ώρα που πέφτω. «Προσπάθησε ξανά!» Η Μίμι λέει πάντα ότι η Μπιν μου έμαθε να περπατώ. Και να κάνω ποδήλατο. Και να πλέκω τα μαλλιά μου.

Συνειδητοποιώ σιωπηλά ότι προσπεράσαμε με συνοπτικές διαδικασίες τη σκοτεινή χρονιά που πέθανε η Άλισον. Το βίντεο δείχνει μόνο χαρούμενες στιγμές. Και γιατί όχι, τελικά; Δε χρειάζεται να το θυμίζουμε στον μπαμπά. Βρήκε την ευτυχία με τη Μίμι κι από τότε είναι ευχαριστημένος.

Χτυπά το κουδούνι και η Μπιν δε δίνει σημασία, αλλά εγώ σηκώνω το κεφάλι, τίθεμαι σε επιφυλακή. Περιμένω ένα πακέτο με το χριστουγεννιάτικο δώρο της Μίμι. Κανόνισα να φτάσει ακριβώς σήμερα και δε θέλω να το ανοίξει η ίδια κατά λάθος.

«Μπιν», λέω και πατάω παύση στην οθόνη του iPad. «Πάμε μαζί στην αυλόπορτα; Νομίζω ότι έφτασε η ραπτομηχανή της Μίμι και θέλω να τη φέρουμε μέσα κρυφά. Μα είναι αρκετά μεγάλη».

«Φυσικά», λέει η Μπιν και κλείνει το βίντεο. «Λοιπόν, πώς σου φαίνεται;»

«Εκπληκτικό», λέω με έμφαση. «Ο μπαμπάς θα το λατρέψει». Όσο κατεβαίνουμε τρέχοντας, βρίσκουμε τη Μίμι να βάζει

πρασινάδα στην κουπαστή της σκάλας. Σηκώνει τα μάτια και μας χαμογελά, αλλά δείχνει κάπως πιεσμένη. Ίσως χρειάζεται διακοπές.

«Πάω εγώ στην πόρτα», λέω βιαστικά. «Κανένα πακέτο θα είναι».

«Σ' ευχαριστώ, καρδιά μου», λέει η Μίμι με την απαλή, παρηγορητική ιρλανδέζικη προφορά της. Φορά ένα ινδικό εμπριμέ φόρεμα και τα μαλλιά της είναι πιασμένα πίσω με ένα ξύλινο κοκαλάκι ζωγραφισμένο στο χέρι. Όσο την παρατηρώ, κάννει έναν επιδέξιο κόμπο με κόκκινη κορδέλα από βελούδο και, φυσικά, τίποτα δεν καταρρέει. Όπως πάντα.

Όσο η Μπιν κι εγώ τρέχουμε στο χαλικόστρωτο δρομάκι προς τη μεγάλη, σιδερένια πόρτα, ο απογευματινός αέρας έχει πάρει μια χειμωνιάτικη, ζοφερή σκοτεινιά. Ένα λευκό φορτηγάκι είναι παρκαρισμένο απ' έξω κι ένας τύπος με ξυρισμένο κεφάλι κρατά ένα χαρτόκουτο.

«Αποκλείεται να είναι αυτό», λέω. «Είναι πολύ μικρό».

«Παράδοση για το Ολντ Ρέκτορι», λέει ο τύπος ενώ ανοίγουμε την πύλη. «Δεν είναι κανείς μέσα. Μπορείτε να το πάρετε εσείς;»

«Φυσικά», λέει η Μπιν κι απλώνει να το πάρει. Ετοιμάζεται να υπογράψει στη συσκευή όταν την αρπάζω από το χέρι και τη σταματώ.

«Περίμενε! Δε γίνεται να υπογράψεις έτσι απλά. Το έκανα για ένα πακέτο του γείτονά μου και ήταν ένα γυάλινο βάζο που είχε σπάσει. Δεν πήραν αποζημίωση επειδή είχα υπογράψει και κατηγορήσαν εμένα». Σταματάω ξέπνοη. «Πρέπει να το ελέγξουμε πρώτα».

«Είναι μια χαρά», λέει ο τύπος ανυπόμονα κι εγώ νιώθω τον αυχένα μου να ανατριχιάζει.

«Δεν το ξέρεις αυτό». Ανοίγω το καπάκι και βγάζω την απόδειξη. «Άγαλμα γιόγκα», διαβάζω. «Περιλαμβάνεται η συναρμολόγηση». Σηκώνω το κεφάλι νιώθοντας δικαιωμένη. «Είδες; Δεν είναι μια χαρά! Πρέπει να το συναρμολογήσεις».

«Εγώ δε συναρμολογώ τίποτα», λέει ο τύπος και ρουφά τη μύτη με αναίδεια.

«Μα πρέπει», του λέω. «Το λέει στο χαρτί. Περιλαμβάνεται η συναρμολόγηση».

«Ναι, καλά».

«Συναρμολογήσέ το!» επιμένω. «Αλλιώς δεν υπογράφουμε».

Ο τύπος με αγριοκοιτά σιωπηλά για μια στιγμή, τρίβει το ξυρισμένο του κεφάλι κι έπειτα λέει: «Κακός μπελάς είσαι. Σου το έχει πει ποτέ κανείς αυτό;»

«Ναι», απαντώ και σταυρώνω τα χέρια. «Όλοι».

«Αλήθεια είναι». Η Μπιν κουνά το κεφάλι με πλατύ χαμόγελο. «Καλά θα κάνεις να το συναρμολογήσεις. Βασικά, τι σημαίνει άγαλμα γιόγκα;» προσθέτει γυρίζοντας προς το μέρος μου. Σηκώνω τους ώμους.

«Πάω να φέρω τα εργαλεία μου», λέει ο τύπος, που τώρα μας αγριοκοιτά και τις δύο. «Τι βλακείες είναι αυτές».

«Αυτό θα πει να είσαι καλός συμπολίτης», απαντώ.

Ένα λεπτό αργότερα επιστρέφει με τα εργαλεία του κι εμείς παρακολουθούμε με περιέργεια. Ξεφυσώντας ανυπόμονα, αρχίζει να βιδώνει τα μεταλλικά μέρη ώσπου να βγει... τι είναι αυτό ακριβώς; Μοιάζει με αναπαράσταση ενός ατόμου... όχι, δύο ατόμων, ενός άντρα και μιας γυναίκας, και δείχνουν να γλιστρούν ο ένας μέσα στον άλλο... μα τι κάνουν;

Μια στιγμή.

Δεν είναι δυνατόν. Το στομάχι μου γίνεται κόμπος και γυρίζω να κοιτάξω την Μπιν, η οποία μοιάζει υπνωτισμένη. Όταν

λέμε *άγαλμα γιόγκα*, στην πραγματικότητα εννοούμε *ακατάλληλο άγαλμα σεξ*;

Μάλιστα. Ναι, αυτό εννοούμε.

Και, για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, έχω πάθει σοκ! Ο Άντριου και η Τζέιν Μάρτιν φορούν ασορτί φουσκωτά γιλέκα. Φέρνουν ντάλιες στην καλοκαιρινή έκθεση λουλουδιών. Πώς είναι δυνατόν να παράγγειλαν αυτό εδώ;

«Πού πάει το χέρι του; Στο βυζί της ή στον πισινό;» ρωτά ο τύπος, που έχει σηκώσει το κεφάλι. «Δεν έχει οδηγίες».

«Εμ... δεν είμαι σίγουρη», ψελλίζω.

«Δεν είναι δυνατόν». Η Μπιν ξυπνά όταν ο τύπος βγάξει από το κουτί το τελευταίο και πιο χαρακτηριστικό μέρος του ανδρικού σώματος. «Όχι! Αποκλείεται. Μπορείς να σταματήσεις μια στιγμή, σε παρακαλώ;» προσθέτει με τσιριχτή φωνή προς τον τύπο. Έπειτα γυρίζει προς το μέρος μου και λέει χαμηλόφωνα μα έντονα: «Δε γίνεται να το πάμε στους Μάρτιν αυτό εδώ. Δε θα μπορέσω να τους ξανακοιτάξω ποτέ στα μάτια».

«Ούτε εγώ!»

«Δεν το είδαμε αυτό. Εντάξει, Έφι; Δεν το είδαμε αυτό».

«Σύμφωνοι», λέω με ζέση. «Συγγνώμη!» Γυρίζω ξανά στον τύπο. «Έχουμε μια μικρή αλλαγή σχεδίων. Μήπως θα μπορούσες να το ξεμοντάρεις και να το βάλεις πίσω στο κουτί;»

«Πλάκα μου κάνεις!» λέει ο τύπος δύσπιστα.

«Λυπάμαι», λέω ταπεινά. «Δεν ξέραμε τι ήταν».

«Ευχαριστούμε πολύ για τον κόπο σου», σπεύδει να προσθέσει η Μπιν. «Καλά Χριστούγεννα!» Βάζει το χέρι στην τσέπη του τζιν και βρίσκει ένα τσαλακωμένο χαρτονόμισμα των δέκα λιρών, το οποίο κατευνάζει κάπως τον υπάλληλο.

«Τι μπάχαλο είναι αυτό», λέει κι αρχίζει να ξεβιδώνει γοργά τα κομμάτια. «Αποφασίστε τι θέλετε». Κοιτάζει τη γυμνή θη-

λυκή μορφή με αποδοκιμασία. «Πάντως, αν με ρωτάτε, αυτή θα πάθει ζημιά στο γόνατο με αυτά που κάνει. Χρειάζεται κανένα δυο μαξιλάρια, για προστασία στις αρθρώσεις».

Κοιτάζω την Μπιν κι έπειτα αποστρέφω ξανά τα μάτια.

«Καλή ιδέα», καταφέρνω να πω.

«Θέλει προσοχή το θέμα», προσθέτει η Μπιν με φωνή που τρέμει.

Ο άντρας χώνει ξανά στην κούτα και το τελευταίο μεταλλικό μέρος του σώματος και η Μπιν υπογράφει βιαστικά στην ηλεκτρονική οθόνη. Όταν ο τύπος μπαίνει πίσω στο φορτηγάκι, κοιταζόμαστε ξανά.

«Ζημιά στο γόνατο», λέει η Μπιν, με φωνή που κοντεύει να εκραγεί.

«Κοίτα οι Μάρτιν!» απαντώ με μια ελαφριά υστερία. «Δεν είναι δυνατόν, Μπιν, πώς θα τους ξαναμιλήσουμε μετά από αυτό;»

Το φορτηγάκι απομακρύνεται επιτέλους και ξεσπάμε και οι δύο σε τρανταχτά γέλια.

«Θα βάλω άλλη ταινία», λέει η Μπιν. «Δε θα καταλάβουν ότι το ανοίξαμε».

Σκύβει να σηκώσει το κουτί όταν κάτι τραβά την προσοχή μου: γύρω στα δέκα μέτρα πιο κάτω μια μορφή περπατά προς το μέρος μας στον δρόμο του χωριού. Είναι μια μορφή που θα αναγνώριζα οπουδήποτε, από τα σκούρα μαλλιά ως το χλομό, δυνατό πιγούνι, ή τις μεγάλες δρασκελιές. Ο Τζο Μάραν. Στη θέα του και μόνο η υστερία μου κοπάζει. Στιγμιαία. Σαν να μη συνέβη ποτέ.

«Τι είναι;» λέει η Μπιν, που είδε την έκφρασή μου, και γυρίζει. «Ωχ. Ωχ».

Όσο μας πλησιάζει, νιώθω την καρδιά μου να σφίγγεται, σαν να την έχει τυλίξει βόας. Δεν μπορώ να πάρω ανάσα. Μπορώ

να πάρω ανάσα; Έλα, Έφι, σταμάτα. Μη γίνεσαι γελοία. Φυσικά και μπορώ να πάρω ανάσα. Έλα τώρα. Μπορώ να δω τον πρώην φίλο μου χωρίς να πέσω νεκρή.

«Είσαι καλά;» μουρμουρίζει η Μπιν.

«Φυσικά!» απαντώ γρήγορα.

«Μάλιστα». Δε φαίνεται να πείθεται. «Λοιπόν, ξέρεις κάτι; Θα πάρω εγώ το κουτί μέσα για να... πείτε τα νέα σας εσείς οι δύο».

Όταν εξαφανίζεται προς την εξώπορτα, κάνω ένα βήμα πίσω ώστε να στέκομαι στα χαλίκια στο δρομάκι μας. Στην έδρα μου. Νιώθω πως χρειάζομαι το στήριγμα του σπιτικού μου, του Γκρίνουκς, της οικογενειακής αγάπης.

«Γεια», λέει ο Τζο πλησιάζοντας, με έκφραση απροσπέλαστη. «Τι κάνεις;»

«Καλά». Σηκώνω τους ώμους αδιάφορα. «Εσύ τι κάνεις;»

«Καλά».

Τα μάτια του πετάγονται στον λαιμό μου κι αμέσως φέρνω ενστικτωδώς το χέρι στο κολιέ με τις χάντρες – κι έπειτα αναθεματίζω τον εαυτό μου. Δεν έπρεπε να αντιδράσω. Έπρεπε να κάνω την ανήξερη. *Τι πράγμα; Πώς είπες; Φορούσα κάποτε στον λαιμό κάτι που είχε κάποια σημασία για μας τους δύο; Με συγχωρείς, δε θυμάμαι λεπτομέρειες.*

«Ωραίο κολιέ», λέει εκείνος.

«Ναι, μου το χάρισε η Μπιν», λέω ανέμελα. «Άρα είναι πολύ ξεχωριστό. Καταλαβαίνεις. Είναι σημαντικό. Βασικά, το λατρεύω. Δεν το βγάζω ποτέ».

Ίσως θα έπρεπε να σταματήσω στο «Μου το χάρισε η Μπιν». Αλλά ήθελα να γίνω σαφής. Το καταλαβαίνω από την έκφραση του Τζο.

«Η δουλειά πηγαίνει καλά;» λέει με επιτηδευμένη ευγένεια.

«Ναι, ευχαριστώ». Μιμούμαι την ευγένειά του. «Έχω αλλάξει τμήμα. Τώρα οργανώνω κυρίως εμπορικές εκθέσεις».

«Τέλεια».

«Εσύ; Στοχεύεις ακόμα στην καρδιοχειρουργική;»

Μιλώ με ηθελημένη αοριστία, σαν να μην είμαι απόλυτα βέβαιη σε ποιο στάδιο της ιατρικής του καριέρας βρίσκεται. Σαν να μην κάθισα κάποτε μαζί του, βοηθώντας τον να διαβάσει ως τις δύο τα ξημερώματα.

«Αυτό είναι το σχέδιο». Κουνά το κεφάλι. «Προχωράω».

«Τέλεια».

Πέφτει σιωπή και ο Τζο συνοφρύνεται, με το συνηθισμένο, έντονο κατσούφιασμά του.

«Και...» ξεκινά επιτέλους. «Είσαι... είσαι με κάποιον;»

Τα λόγια του μοιάζουν με αλάτι σε ανοιχτή πληγή. Τι τον νοιάζει; Γιατί τον ενδιαφέρει αυτό; *Δεν έχεις δικαίωμα να ρωτάς για την προσωπική μου ζωή, Τζο Μάραν*, θέλω να αποκριθώ με πάθος. Αλλά έτσι θα προδοθώ. Εξάλλου, έχω να καυχηθώ για κάτι.

«Ναι, βασικά είμαι με κάποιον», λέω και παίρνω την πιο ονειροπόλα έκφρασή μου. «Είναι σπουδαίος. Πολύ. Όμορφος, επιτυχημένος, ευγενικός, αξιόπιστος...» προσθέτω με έμφαση.

«Δεν είναι ο Χαμφ;» λέει επιφυλακτικά ο Τζο και νιώθω μια σπίθα ενόχλησης. Ήταν ανάγκη να αναφέρει τον Χαμφ; Έβγαινα με τον Χάμφρι Πέλαμ-Τέιλορ για τρεις εβδομάδες, μια πράξη εκδίκησης απέναντι στον Τζο και ναι, ήταν μικροπρεπές και ναι, το μετανιώνω. Όμως πιστεύει πραγματικά ότι ο Χαμφ κι εγώ θα μπορούσαμε να είμαστε ποτέ μαζί;

«Όχι, δεν είναι ο Χαμφ», απαντώ με περίτεχνη υπομονή. «Λέγεται Ντόμνικ. Είναι μηχανικός. Γνωριστήκαμε στο διαδίκτυο και πηγαίνει φανταστικά. Ταιριάζουμε πολύ. Ξέρεις, πολύ απλά λειτουργεί».

«Τέλεια», λέει ο Τζο μετά από μια μεγάλη παύση. «Αυτό... χαίρομαι».

Δε φαίνεται να χαίρεται. Στην πραγματικότητα μοιάζει κάπως βασανισμένος. Όμως αυτό δεν είναι δικό μου πρόβλημα, λέω αποφασιστικά στον εαυτό μου. Και μάλλον δε βασανίζεται καθόλου. Κάποτε νόμιζα πως ξέρω τον Τζο Μάραν, αλλά προφανώς δεν τον ήξερα.

«Εσύ είσαι με κάποια;» ρωτώ ευγενικά.

«Όχι», λέει αμέσως ο Τζο. «Εγώ... όχι».

Πέφτει κι άλλη σιωπή, ο Τζο χαλαρώνει τους ώμους και χώνει τα χέρια στις τσέπες του παλτού του.

Η συζήτηση πραγματικά δεν προχωράει. Παίρνω μερικές βαθιές ανάσες στον ψυχρό αέρα του χειμώνα και νιώθω να με κατακλύζει η θλίψη. Εκείνη την απαίσια νύχτα, από την οποία έχουν περάσει πια δυόμισι χρόνια, δεν έχασα μόνο την αγάπη της ζωής μου. Έχασα τον φίλο που είχα από τότε που ήμαστε και οι δύο πέντε ετών. Ο Τζο μεγάλωσε εδώ· η μαμά του είναι ακόμα διευθύντρια του σχολείου του χωριού. Παιζαμε μαζί. Έπειτα, στην εφηβεία, τα φτιάξαμε. Βγάλαμε το πανεπιστήμιο μαζί. Δυο νεαροί ενήλικες, που σχεδίαζαν να κάνουν μια ζωή παρέα.

Και τώρα... τι είμαστε; Δυο άνθρωποι που μετά βίας καταφέρνουν να κοιταχτούν στα μάτια.

«Λοιπόν», λέει τελικά ο Τζο. «Καλά Χριστούγεννα».

«Επίσης. Καλά Χριστούγεννα».

Τον κοιτώ να απομακρύνεται κι έπειτα γυρίζω και ανεβαίνω με βαριά βήματα το δρομάκι προς το σπίτι, βρίσκοντας την Μπιν να τριγυρίζει κοντά στην εξώπορτα.

«Είσαι εντάξει, Έφι;» ρωτά αγχωμένη. «Κάθε φορά που βλέπεις τον Τζο... τσιτώνεσαι».

«Μια χαρά είμαι», λέω. «Πάμε μέσα».

Δεν έχω μιλήσει ποτέ στην Μπιν για εκείνο το βράδυ. Μερικά πράγματα είναι πολύ ωμά για να τα μοιραστεί κανείς. Βασικά προσπαθώ να μην το σκέφτομαι, τελεία.

Πρέπει να επικεντρωθώ στο εδώ και το τώρα, λέω στον εαυτό μου. Στα καλά πράγματα. Στο δέντρο που θα στολίσουμε. Στα Χριστούγεννα που πλησιάζουν. Στην οικογένεια που έχει συγκεντρωθεί ολόκληρη στο Γκρίνουικς.

Νιώθοντας ήδη πιο ανάλαφρη, μπαίνω στο σπίτι πίσω από την Μπιν και κλείνω την πόρτα αποφασιστικά. Ανυπομονώ να έρθει αυτή η μέρα κάθε χρόνο και δεν θα αφήσω κανέναν να μου τη χαλάσει. Και σίγουρα όχι τον Τζο Μάραν.

Μία ώρα αργότερα η διάθεσή μου έχει ανέβει ακόμα περισσότερο, κάτι που ίσως έχει κάποια σχέση με τα δύο ποτήρια ζεστό κρασί που έχω κατεβάσει. Έχουμε τελειώσει το στόλισμα του δέντρου, είμαστε μαζεμένοι στην κουζίνα και παρακολουθούμε το βίντεο που έφτιαξαν η Μπιν και ο Γκας για τον μπαμπά στο iPad που έχουμε στηρίξει όρθιο. Εγώ έχω κουλουριαστεί στην παμπάλαια ψάθινη καρέκλα στη γωνία νιώθοντας μια ευχάριστη παραζάλη και παρακολουθώ τον εαυτό μου, σε ηλικία τεσσάρων ετών, με ένα φαρδύ λουλουδάτο φόρεμα που έχει φτιάξει η Μίμι. Στην οθόνη η ημέρα είναι καλοκαιρινή κι εγώ κάθομαι σε ένα χαλάκι στο γκαζόν, βγάζω τις ματριόσκες, τη μία μέσα από την άλλη, και τις δείχνω με προσοχή στον μπαμπά.

Τώρα γυρίζω προς το μέρος του για να δω αν του αρέσει το βίντεο κι εκείνος μου χαμογελά από την καρέκλα, σηκώνοντας προς το μέρος μου το ποτήρι με το ζεστό κρασί του. Είναι μια χαρακτηριστική, χαριτωμένη χειρονομία του. Η καλύτερή μου

φίλη, η Τέμι, πιστεύει ότι ο μπαμπάς έπρεπε να γίνει ηθοποιός, και καταλαβαίνω τι εννοεί. Έχει την εμφάνιση και το παράστημα και τραβά τον κόσμο με τρόπο φυσικό.

«Εφέλαντα, ήσουν *αξιολάτρευτο* μικρό», λέει με τρυφερότητα η Μπιν. Όλοι στην οικογένεια με αποκαλούν «Εφέλαντα» όταν δε με φωνάζουν Έφι – έτσι έλεγα τον ελέφαντα όταν ήμουν μικρή. Κανείς δε με φωνάζει με το μικρό μου όνομα, Ευφημία (πάλι καλά), αλλά από την άλλη κανείς δεν αποκαλεί την Μπιν «Μπίατρινς» ούτε τον Γκας «Ογκάστας».

«Ναι, κρίμα που εξελίχθηκες έτσι», προσθέτει ο Γκας κι εγώ απαντώ αφηρημένα «Χα, χα», χωρίς να πάρω τα μάτια από την οθόνη. Με έχει αιχμαλωτίσει το θέαμα στο βίντεο: οι κούκλες είναι ολοκαίνουργιες. Τις έχω ακόμα – πέντε ματριόσκες ζωγραφισμένες στο χέρι, που μπαίνουν η μία μέσα στην άλλη, με στιλπνά ζωγραφισμένα μάτια, ροδαλά μάγουλα και γαλήνια χαμόγελα. Τώρα είναι φθαρμένες, και λερωμένες με μαρκαδόρο, αλλά είναι το πιο πολύτιμο αναμνηστικό που έχω από την παιδική μου ηλικία.

Εκεί όπου άλλα παιδάκια είχαν το αρκουδάκι τους, εγώ είχα τις κούκλες μου. Τις έβγαζα όλες έξω, τις κάθιζα στη σειρά, τις έβαζα να «συζητούν» και τους μιλούσα. Καμιά φορά οι κούκλες αντιπροσώπευαν την οικογένειά μας: δύο μεγάλοι γονείς και τρία μικρότερα παιδιά, όπου εγώ ήμουν η πιο μικροσκοπική κούκλα. Άλλες φορές ήταν διαφορετικές εκδοχές του εαυτού μου. Κι άλλοτε τους έδινα ονόματα φίλων από το σχολείο κι αναπαριστούσα τους καβγάδες της ημέρας. Πιο συχνά, όμως, ήταν απλώς ένας τρόπος να αποβάλω τη στενοχώρια μου. Τις έβαζα και τις έβγαζα τη μία μέσα από την άλλη, σχεδόν χωρίς να τις βλέπω, αφήνοντας την οικεία ιεροτελεστία να με ανακουφίσει. Στην πραγματικότητα το κάνω ακόμα. Ως και σήμε-

ρα ζουν πλάι στο κρεβάτι μου και καμιά φορά απλώνω το χέρι να τις πιάσω όταν είμαι αγχωμένη.

«Κοίτα *το φόρεμά σου*», λέει τώρα η Μπιν κοιτώντας την οθόνη. «Θέλω κι εγώ ένα τέτοιο!»

«Μπορείς να φτιάξεις», λέει η Μίμι. «Έχω ακόμα το πατρόν. Είχε και εκδοχή για ενήλικες».

«Αλήθεια;» Το πρόσωπο της Μπιν φωτίζεται. «Θα το φτιάξω *σίγουρα*».

Για μία ακόμα φορά θαυμάζω τον τρόπο με τον οποίο η Μπιν έχει πάρει τη δημιουργική φύση της Μίμι. Και οι δύο ράβουν, πλέκουν και ψήνουν. Έχουν την ικανότητα να μετατρέψουν έναν χώρο σε μαγική χώρα, με ένα βελούδινο μαξιλαράκι εδώ και μια πιατέλα με μπισκότα βρόμης εκεί. Η Μπιν δουλεύει από το σπίτι στο μάρκετινγκ. Ως και το γραφείο της είναι πανέμορφο, γεμάτο κρεμαστές γλάστρες και καλλιτεχνικές αφίσες.

Εγώ αγοράζω μαξιλαράκια και μπισκότα βρόμης. Μάλιστα έχω δοκιμάσει να πάρω κρεμαστή γλάστρα. Όμως δε δείχνει ποτέ το ίδιο. Δεν έχω αυτή την έφεση. Παρ' όλα αυτά, έχω άλλες ικανότητες. Έτσι νομίζω δηλαδή. (Είναι ικανότητα το να είσαι κακός μπελάς; Γιατί, καθώς φαίνεται, σε αυτό αριστεύω.)

Η κουζίνα μας είναι το βασικότερο παράδειγμα της δημιουργικότητας της Μίμι, σκέφτομαι όσο τα μάτια μου πλανώνται στον χώρο με τρυφερότητα. Δεν είναι απλή κουζίνα, είναι θεσμός. Έργο τέχνης. Κάθε ντουλάπι αποτελεί τμήμα ενός περιτεχνου δάσους, που έχει ζωγραφιστεί με μαρκαδόρο και συμπληρωθεί με τα χρόνια. Όλα ξεκίνησαν με ένα μικροσκοπικό ποντίκι που ζωγράφισε η Μίμι για να μου φτιάξει τη διάθεση τότε που χτύπησα στο γόνατο, όταν ήμουν περίπου τριών ετών. Ζωγράφισε το ποντίκι στη γωνία ενός ντουλαπιού, μου έκλεισε το μάτι και είπε: «Μην το πεις στον μπαμπά». Εγώ το κοίτα-

ξα μαγεμένη και δεν πίστευα ότι είχε ζωγραφίσει κάτι τόσο εκπληκτικό, και μάλιστα *πάνω σε ένα έπιπλο*.

Λίγες εβδομάδες αργότερα ο Γκας είχε στενοχωρηθεί για κάτι και η Μίμι του ζωγράφισε έναν αστείο βάτραχο. Κι έπειτα, όσο περνούσαν τα χρόνια, πρόσθετε τη μία ζωγραφιά μετά την άλλη, δημιουργώντας περίτεχνες σκηνές στο δάσος. Δέντρα σηματοδοτούσαν γενέθλια, ζώα για τα Χριστούγεννα. Άφηνε κι εμάς να προσθέτουμε τις μικρές συνεισφορές μας. Κι εμείς τις ζωγραφίζαμε με κομμένη την ανάσα, με την αίσθηση ότι κά- νουμε κάτι κοσμοϊστορικό. Μια πεταλούδα... ένα σκουλήκι... ένα σύννεφο.

Τώρα πια τα ντουλάπια έχουν γεμίσει ζωγραφιές, αλλά κά- που κάπου η Μίμι ακόμα βρίσκει τρόπο να προσθέσει νέες πι- νελιές. Η κουζίνα μας είναι διάσημη στο χωριό και το πρώτο πράγμα που ζητούν να δουν οι φίλοι μας όταν έρχονται στο σπίτι.

«Κανείς άλλος δεν έχει τέτοια κουζίνα!» θυμάμαι να λέει ξέ- πνοη η Τέμι όταν την πρωτοείδε, σε ηλικία έντεκα ετών, κι εγώ απάντησα αμέσως, ξεχειλίζοντας από υπερηφάνεια «Κανείς άλ- λος δεν έχει Μίμι».

Τώρα, στην οθόνη του iPad εμφανίζεται ένα μοντάζ του μπα- μπά στα διάφορα πάρτι που κάναμε τόσα χρόνια, κι εγώ νιώθω κύματα νοσταλγίας ενώ τον κοιτώ ντυμένο Άγιο Βασίλη όταν ήμουν οκτώ ετών... βλέπω τον μπαμπά και τη Μίμι καλοντυ- μένους, να χορεύουν στα δέκατα όγδοα γενέθλια της Μπιν... τόσες ευτυχισμένες οικογενειακές γιορτές.

Χρόνια πολλά, Τόνι Τάλμποτ! εμφανίζεται το τελευταίο κα- ρέ στην οθόνη και χειροκροτούμε όλοι ενθουσιασμένοι.

«Τι να πω, παιδιά μου!» Ο μπαμπάς φαίνεται συγκινημένος καθώς μας χαμογελά. Έχει φλέβα αισθηματία και βλέπω τα μά-

τια του υγρά. «Δεν ξέρω τι να πω. Το δώρο σας είναι απίστευτο. Μπιν, Γκας, Έφι... σας ευχαριστώ».

«Δεν ήταν από μένα», σπεύδω να πω. «Η Μπιν και ο Γκας το έκαναν. Εγώ σου έφτιαξα... αυτό εδώ».

Με ξαφνική ντροπή του παραδίδω το δώρο μου, τυλιγμένο στο χαρτί της Μπιν. Κρατώ την ανάσα όσο ο μπαμπάς ξετυλίγει το μεγάλο, επίπεδο βιβλίο και διαβάζει τον τίτλο.

«Ένα παιδί από το Λέιτον-ον-Σι». Με κοιτά απορημένος κι έπειτα αρχίζει να το ξεφυλλίζει. «Δεν... δεν είναι δυνατόν».

Έφτιαξα κάτι σαν λεύκωμα: παρουσιάζει το Λέιτον-ον-Σι την εποχή που ο μπαμπάς ήταν μικρός, με παλιές φωτογραφίες, καρτ ποστάλ, χάρτες και αποκόμματα εφημερίδας. Καθώς το έφτιαχνα κατέληξε να με απορροφήσει – στην πραγματικότητα αυτή τη στιγμή μάλλον θα μπορούσα να γράψω διδακτορικό με θέμα το Λέιτον-ον-Σι.

«Το μπιλιαρδάδικο!» αναφωνεί ο μπαμπάς καθώς γυρίζει τις σελίδες. «Το Ρούζ εντ Κράουν! Το σχολείο του Σεντ Κρίστοφερ... πόσο πίσω με πάνε όλα αυτά...»

Στο τέλος σηκώνει το βλέμμα και η όψη του είναι γεμάτη συγκίνηση. «Έφι, αγάπη μου, είναι υπέροχο. Έχω συγκινηθεί πολύ».

«Δεν είναι καλλιτεχνικό, καμία σχέση», λέω συνειδητοποιώντας ξαφνικά ότι απλώς κόλλησα τα αποκόμματα στο λεύκωμα και πιθανότατα η Μπιν θα είχε κάνει με αυτά κάτι απίστευτα δημιουργικό. Όμως η Μίμι βάζει το χέρι στον ώμο μου.

«Μην υποτιμάς τον εαυτό σου, καλή μου Έφι. Είναι καλλιτεχνικό. Αυτό εδώ είναι έργο τέχνης. Ιστορίας. Αγάπης».

Συνειδητοποιώ με έκπληξη ότι και τα δικά της μάτια γυαλίζουν. Τον συναισθηματισμό του μπαμπά τον έχω συνηθίσει, αλλά η Μίμι δεν είναι ιδιαίτερα κλαψιάρα. Σήμερα, ωστόσο, τη

βλέπω το δίχως άλλο μαλακωμένη. Την παρατηρώ καθώς πιάνει το ζεστό κρασί της με χέρι που τρέμει και ρίχνει μια ματιά στον μπαμπά, ο οποίος ανταποδίδει με ένα βλέμμα γεμάτο νόημα.

Λοιπόν, αυτό είναι περίεργο. Κάτι τρέχει. Μόλις πρόσεξα τα σημάδια. Τι όμως;

Και τότε, ξαφνικά, καταλαβαίνω. Κάτι σχεδιάζουν. *Τώρα* βγάζουν νόημα όλα. Ο μπαμπάς και η Μίμι ήταν πάντα από τους γονείς που κουβεντιάζουν κατ' ιδίαν κι έπειτα κάνουν οριστικές ανακοινώσεις, αντί να πετούν προτάσεις στην αρχή. Έχουν ένα σχέδιο και θα μας το πουν και είναι κάτι που τους έχει συγκινήσει λιγάκι και τους δύο. Τι μπορεί να είναι; Δεν πιστεύω να σκέφτονται να υιοθετήσουν παιδί; σκέφτομαι. Όχι. Αποκλείεται. Μα τότε τι; Παρατηρώ τον μπαμπά να κλείνει το λεύκωμα και να ρίχνει άλλη μια ματιά στη Μίμι κι έπειτα να στρέφεται προς το μέρος μας.

«Λοιπόν. Ακούστε με όλοι. Η Μίμι κι εγώ...» Καθαρίζει τον λαιμό. «Έχουμε ένα νέο».

Το ήξερα!

Πίνω μια γουλιά ζεστό κρασί και περιμένω ανυπόμονα όσο ο Γκας αφήνει το κινητό του και σηκώνει το βλέμμα. Μεσολαβεί μια μακρόσυρτη, αλλόκοτη στιγμή σιωπής κι εγώ ρίχνω μια αβέβαιη ματιά στη Μίμι. Έχει πλέξει τα χέρια και τα σφίγγει τόσο πολύ, ώστε οι κόμποι των δαχτύλων έχουν ασπρίσει. Για πρώτη φορά νιώθω μια ελαφριά αίσθηση ανησυχίας. Τι τρέχει;

Ένα νανοδευτερόλεπτο αργότερα μου έρχεται η πιο προφανής, τρομακτική απάντηση.

«Είστε καλά;» ξεφουρνίζω πανικόβλητη, βλέποντας ήδη στο μυαλό μου αίθουσες αναμονής και ορούς κι ευγενικούς γιατρούς με κακά μαντάτα στην όψη.

«Ναι!» λέει αμέσως ο μπαμπάς. «Μην ανησυχείς, καρδιά μου,

σε παρακαλώ, είμαστε και οι δύο μια χαρά. Χαίρουμε και οι δύο άκρας υγείας. Δεν... δεν είναι αυτό».

Μπερδεμένη κοιτώ τα αδέρφια μου. Δε σαλεύει κανείς τους. Η Μπιν δείχνει ανήσυχη, ο Γκας έχει συνοφρυωθεί και κοιτά τα γόνατά του.

«Παρ' όλα αυτά». Ο μπαμπάς αφήνει μια βαριά ανάσα. «Πρέπει να σας πούμε ότι... έχουμε πάρει μια απόφαση».

ΣΟΚΑΡΙΣΤΙΚΑ ΜΥΣΤΙΚΑ, ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΜΠΕΡΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΡΥΦΕΡΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ!

Η Έφι δεν έχει ξεπεράσει τον χωρισμό των γονιών της, αν κι έχει περάσει ένας χρόνος, ενώ ο πατέρας της με την απαίσια νέα φιλενάδα του ποστάρουν παντού φωτογραφίες τους. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, πουλάνε το αγαπημένο της πατρικό και διοργανώνουν ένα αποχαιρετιστήριο πάρτι, όμως η Έφι δεν παίρνει πρόσκληση.

Γίνεται έξαλλη, αλλά θυμάται τις πολύτιμες ματριόσκες της, τις ρώσικες κούκλες που είχε από μικρή, τις οποίες έχει κρύψει μέσα σε μια καμινάδα στο πατρικό της. Δεν έχει λοιπόν επιλογή. Πρέπει να πάει τη μέρα του πάρτι προκειμένου να τις σώσει. Αλλά πρέπει να μπει στο σπίτι χωρίς να τη δουν, να αρπάξει τις κούκλες και να φύγει. Σιγά το δύσκολο!

Όμως, δυστυχώς, δεν τις βρίσκει εκεί όπου τις άφησε. Στην προσπάθειά της να τις εντοπίσει, θα αναγκαστεί να συρθεί σε σκονισμένες σοφίτες, να κρυφτεί κάτω από τραπέζια και να πέσει πάνω στον πρώην γκόμενό της –αν και έκανε τα πάντα για να τον αποφύγει–, ανακαλύπτοντας αναπάντεχες αλήθειες τόσο για την οικογένειά της όσο και για τον εαυτό της.

Με τον χρόνο να την πιέζει, η Έφι αρχίζει να αναρωτιέται αν ο μόνος τρόπος για να διαπιστώσει τι στ' αλήθεια συμβαίνει είναι να εμφανιστεί τελικά απρόσκλητη στο πάρτι...

***Αποδράστε με αυτή την υπέροχη αισθηματική κομεντί
για την αγάπη, τις εντάσεις και τα μυστικά
που κρύβει μια οικογένεια!***

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5658-4

9 786180 156584

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29711